

U

Desgràcia? No: destructora!

Ara fa deu anys, la meua germana major va escriure un llibre que contava les seues aventures. Des d'aquell moment, quan arribem a cinqué de primària, a tots els xiquets de l'escola ens el fan llegir. Això em passà a mi l'any passat, perquè ara estic en sisé. Però he de dir que mai en la vida havia passat tanta vergonya. Sobretot quan vam llegir el capítol dedicat a mi. A la meua germana no li va fer gens de gràcia tindre una germaneta, així que fins i tot em va canviar el nom. I des d'aquell moment tots els xiquets de la classe em deien, en lloc de Gràcia, Desgràcia, que era com em deia ella.

Maria Encarna diu que el dia que jo vaig nàixer es va acabar el món per a ella, i que se'n volia anar de casa amb els nostres cosins Josep i Ricard. I en realitat acabaren amagant-se i quedant-se adormits, a les golfes, dalt de tot de la casa, on el iaio guarda les coses per anar al camp. Tan valenta com diu que és, i va acabar davall un sac, i damunt amb menjar de la tia Rosa. Així també me'n vaig jo de casa! Bah!

Però la meua germana ara ja és major, i s'interessa per altres coses. Ja no escriu llibres, ni fa malifetes ni res de res. Jo crec que ja no té res a veure amb la xiqueta del seu llibre. Però, clar, com que ella ja és famosa, pot fer el que li done la gana.

Així que he decidit enguany escriure jo la meua pròpia història. I la primera cosa que he de fer és reivindicar el meu nom, perquè jo no sóc cap desgràcia. En tot cas, jo les cause!

Llegint el capítol de l'*Indi ferotge*, he recordat el que em passà a mi quan tenia dos anys i començava a caminar i córrer. Bé, jo ho recorde a trossos, però ma mare i, sobretot, l'àvia Teresa, la mare de ma mare, s'encarreguen de mencionar-ho cada vegada que encenen el braser. Jo era una xiqueta amb el pèl taronja i roig com el foc, curtet i ple de rínxols. Tenia els ulls grans i marrons com les anous. I la meua pell era blanca, fina i pleneta de pigues. De menuda no m'agradaven les meues pigues, fins que

el iaio em va contar que les pigues, en realitat, són estrelles que, quan veuen una pell realment bonica, baixen del cel per quedar-se apegades.

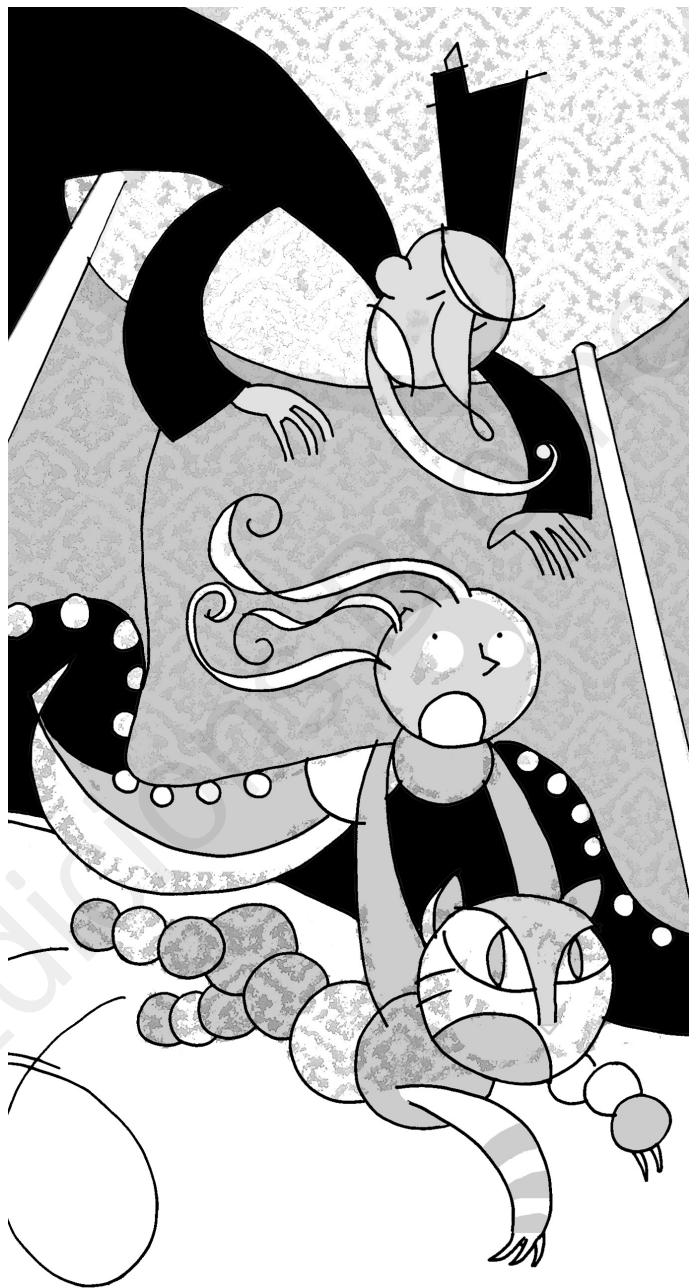
Va ser un dia que voltava jo per la casa tota sola. Com que no hi havia cap xiquet de la meua edat, doncs de menuda sempre anava sola. Estava avorrida, i com que encara no caminava molt bé, me'n vaig anar sota la tauleta de faldons, on posàvem el braser. En realitat jo recorde que el que em feia gràcia eren els faldons, tan llargs i plens de borles i garlandes de colors. Això de les borles i garlandes va ser idea de la meua àvia Teresa, que sempre deia que a la casa li faltava color i vida. Així que ella es va dedicar a decorar-la, i sempre que venia portava alguna cosa. «És un regal per a vosaltres», deia. Jo crec que en realitat era per a ella, perquè li agradava veure coses de coloraines ben vives.

Però jo vos contava que vaig anar a la tauleta atreta per les borles de colors. Com que encara no feia fred, vaig alçar els faldons i vaig entrar a dins. Allí baix, pareixia una magnífica tenda de campanya, amb les teles penjant per tot arreu. Al mig hi havia el forat on es posava el plat amb les brases, així que jo podia seure ben còmoda. A un costat hi havia la copa, que és com una reixa que es posa damunt del braser perquè no ens cremem. En realitat, allà podia jugar totes les hores de la meua vida, i fins i tot quedar-me a viure!

Vaig inventar-me que estava en el meu castell, i que ningú no podia entrar si jo no volia, ja que els faldons eren les muralles, i el plat del braser era el pont llevadís per on entraven els cavallers. Com que em faltaven els joguets, vaig decidir construir-ne usant les garlandes i les borles de colors. Vaig fer una nina preciosa amb les teles. Tenia el pèl verd i la cara groga. El cos era un vestit llarg fet amb set borles blaves i lila lligades com vaig poder, i als peus li vaig posar dues espècies de sabates de color roig. Després, amb més borles, vaig construir un tigre violeta i rosa. Sí, un tigre. Des de ben xicoteta m'han agradat els tigres, els lleons, els pumes i tots els felins que hi ha al món. Sempre els he trobat brillants, elegants i forts, amb eixes dents tan esmolades i eixa capacitat per pujar d'un bot a dalt del tot d'un arbre. Pensava que jo també volia ser així, i escalar-ho tot amb les meues mans, perquè el que també em fascinava era les urpes que tenia.

Les urpes d'aquell tigre les vaig fer usant branquetes que hi havia al terra, que segurament devien ser borumballa per encendre la llar, però que a mi em vingueren d'allò més bé per adornar el meu animal.

I tenint ja la nina i el tigre, em vaig posar a jugar allí dins. Vaig imaginar que la nina era una princesa i que havia vingut al meu castell per demanar-me ajuda: un mag dolent la perseguia, i ara fugia d'ell amb l'ajuda del tigre, el seu millor amic.

Això de tindre un únic amic era també una cosa molt meua de quan era menudeta. Perquè així com la meua germana tenia els nostres cosins Josep i Ricard, jo era l'única de la meua edat en tota la casa. I com que la meua germana no em volia veure ni en pintura, doncs vaig estar condemnada a estar sola una llaaaarga temporada.

Total, que la princesa i el tigre es van posar a lluitar contra el mag, representat per la copa del braser amb una capa (bé, un tros de tela que vaig retallar del faldó amb molta cura per donar-li la forma). Fins que, clar, el mag agarrà presonera la princesa entre els ferros de la copa. I ella es va posar a cridar:

–Auxili, auxili...!

I després, més baixet, deia jo:

–Que em cau el pirri...

No sé on vaig sentir eixa expressió, però em va fer gràcia. Així que vaig continuar una bona estona amb la cançoneta:

–Auxili, auxili...! Que em cau el pirri... Auxili, auxili! Que em cau el pirri...

I davall el braser jo reia i tot amb això del pirri. Fins que l'àvia va aparéixer entre els faldons del braser, va veure el que havia fet amb les borles, les garlandes i el faldó de vellut retallat, i s'enfadà moltíssim. Al principi jo no vaig entendre per què, ja que el tigre i la princesa eren superbònics. Però

a l'àvia no li va fer gens de gràcia, perquè deia que li havia trencat el que li havia costat mesos de fer. Clar, jo no sabia que les borles les havia fetes ella a mà, i així i tot vaig pensar que estaven millor utilitzades en les meues joguines que com a decoració de la taula i prou. Però ella no pensava igual. I mare tampoc.

Així que el meu primer record, amics, és jo destrossant les teles del braser. Per això dic que no sóc cap desgràcia, que en tot cas el que sóc és una *destructora* en tota regla!